

Sermó del Coremer

28 de març de 2015, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

Benvolguts,

Vull donar-vos les gràcies per l'oportunitat que m'oferiu de dir-vos una paraula a les portes de la Setmana Santa i de Pasqua.

De bon principi m'agradaria demanar-me amb vosaltres com hem de començar aquests dies que s'acosten? La nostra celebració de la Pasqua l'hem d'encetar primerament amb un profund silenci. Conscients que entrem en terra sagrada. Quasi bé agenollats... i atents a viure en profunditat els moments culminants de la vida de Jesús.

Si. Amb un silenci profund. Estam tan ocupats i entretinguts que ens hem oblidat que la persona està feta de silenci: un silenci ple que surt de dins i es fa escolta, resposta personal i obertura als altres.

Descalçau-vos que entrem en terra sagrada. Tota la terra ho és, però la que trepitjarem aquests dies ho és encara més; tota la història és sagrada, però aquests dies ho són més...! Descalços vol dir en contacte directe amb els esdeveniments únics i tan decisius per a nosaltres i per a tota la humanitat que viurem –que reviuem– de bell nou.

Agienollats! Mai és tan gran una persona com quan està agenollada davant el misteri de Déu, que no és una realitat embullada sinó una realitat més gran que nosaltres i que ens abarca...!

I atents, que és el contrari de distrets, o entretinguts, ocupats o preocupats. Superant la superficialitat i anant a l'interior de nosaltres mateixos i de la realitat que ens envolta.

Tot això, però, són només preparatius, condicions favorables que es donen o no es donen. Actituds que ens encaminen al que és vertaderament decisiu i que està més enllà de tota preparació: el més decisiu és la trobada amb Jesús.

I és que començam a ser cristians no perquè hem fet unes pràctiques o ens ha convençut una teoria o ens agrada una tradició... Tot això no basta. Li manca alguna cosa.

M'agrada molt una afirmació del Sant Pare Benet XVI: "No es comença a ser cristià per una decisió ètica, o per una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva" (Deus Caritas est,1). Trobar-se amb Jesús, deixar-se portar per Ell. Així començam a ser cristians. Acabarem donant raó del què ens ha passat amb un comportament ètic conseqüent, però en el començament hi ha una trobada!

Sermó del Coremer

28 de març de 2015, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

La raó de ser de tot plegat, també de la nostra presència aquí i de la pertinença a una confraria és possibilitar, servir i acompanyar la trobada amb Jesús. Som servidors i protagonistes d'aquest esdeveniment.

No vos vengui de nou si no recordau quan i com vos heu trobat amb Ell. Al manco, però sí que podeu dir com jo mateix, que la desitjau aquesta trobada. Com jo mateix podeu dir que la cercau, que el nostre cor no reposa fins que no descansa en Ell.

Sí, germans, ho heu sentit bé: la nostra trobada amb Jesús té la forma d'un desig profund; té la forma (hauria de tenir la forma) d'una recerca incansable. I al mateix temps podem dir que no el cercariem si no l'haguéssim trobat. Que no el cercariem si no haguéssim estat trobats per ell. Trobats per Ell, el Bon Pastor que ha sortit a cercar l'ovella perduda i que no descansa fins que se l'ha carregada a l'espatla, aquesta mateixa espatla sobre la qual va portar la Creu.

Els consells serveixen de poc, però si només vos n'havia de donar un vos diria: sigueu servidors de la trobada amb Jesús.

En aquests temps nostres tan crítics, en què estam sacsejats per tants d'esdeveniments que ens afecten de debò. En aquests temps nostres fascinants –temps de rauxa, i estimats perquè són els nostres– ens anirà molt bé no passar per alt aquella paraula de Jesús adreçada a Marta, en presència de Llätzer i de Maria a casa dels seus amics: “Marta, Marta: et veig neguitosa i preocupada, quan de necessària només hi ha una cosa” (Lluc 10,41).

Una sola cosa. No són dues ni tres ni deu. És una de sola. Però quina deu ser? Quina diríeu vosaltres que és? I si fos aquesta de trobar-nos amb Jesús? I si fos vera que l'únic camí per sortir-mos-ne amb bon nom és posar Jesús en el centre de la nostra vida. Tornar a Jesús.

Trobar Jesús i viure aquest encontre com el millor que mai ens hagi passat en el món. “No és el mateix haver conegut Jesús que no conèixer-lo” (EG 266). Ens ho recorda el Papa Francesc: “Sabem prou que la vida amb Ell es torna molt més plena i que amb Ell és més fàcil trobar un sentit a tot”.

Trobar Jesús és trobar el seu estil de vida i fer-lo nostre; els seus criteris i aplicar-los a les nostres situacions, la seva llibertat, la seva passió pel Regne, la seva relació única amb Déu el seu Pare, la seva incompatibilitat amb el mal, la seva insubornable opció pels

Sermó del Coremer

28 de març de 2015, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

desvalguts i malmenats, per alliberar-los i restituir en ells la dignitat de persones... i tot això adoptar-ho com la nostra manera de viure: tenir els seus mateixos sentiments i les seves actituds concretades amb accions que els siguin coherents.

Tota la vida de Jesús és apassionant, però la Setmana Santa ens permet reviure el que és la culminació d'aquesta vida: la seva entrega, la seva insubornable fidelitat fins a donar-la per nosaltres. No me lleven la vida: jo l'entreg.

Mai acabarem d'entendre per què Jesús va haver de morir. El món se divideix entre els que es demanen perquè va haver de morir Jesús. I els que es demanen: per què el varen matar. Mai acabarem d'escatir-ho del tot.

Ens fa mal a les orelles sentir que Déu reclama el deute que els homes havíem contret i que Jesús va pagar en nom de tots.

Ens agrada més –ens ajuda més– escoltar que Jesús es va mantenir fidel al Regne que Ell havia anunciat i que encarnava. Ens va millor sentir que Jesús va mantenir-se fidel a la seva missió de mostrar-nos com és de gran l'amor amb que Déu ens estima.

Dues coses es fan presents en la nostra consciència de creients quan ens trobam cara a cara amb Jesús: que Déu no vol el patiment i que per ser fidel a la seva missió de comunicar-nos-ho, Jesús va acceptar passar pel patiment fins a morir.

No deu ser això que volem dir en afirmar que Jesús va acceptar la Creu per amor? Sí. Jesús va morir per ajudar-nos a llevar el patiment de les persones. Jesús no va morir perquè Déu volgués la seva mort, sinó perquè va ser fidel a la seva missió. Vivint com ell va viure, no hi havia cap altra sortida.

La mort, però, no va tenir la darrera paraula. Damunt la tomba de Jesús no hi va créixer l'herba. Déu va ressuscitar el seu Fill deslligant-lo dels llaços de la mort. "No cerqueu entre els morts aquell que és viu. No hi és aquí: ha ressuscitat" (Lluc 24, 5-6). Anau a la vostra vida de cada dia i allà el trobareu que vos espera. Allà on sigueu ell vos hi haurà precedit.

En tot el que feim ens trobam amb Ell que ens acompanya tot compartint amb nosaltres l'apassionant aventura de la vida. Voldria saber concretar algunes presències que ens són ben properes:

Sermó del Coremer

28 de març de 2015, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

Primer de tot la nostra vida de cada dia. En el gruix de la convivència, de la família i de la vida quotidiana, sobre tot en les coses senzilles... allà el trobarem.

Ens trobam amb Ell i mantenim viva l'amistat amb Ell en la comunitat cristiana. Ser-ne membres viu és el mateix que experimentar la seva presència i la seva ajuda.

Les confraries, en la mesura que hi regna una vertadera germanor són un lloc real i proper de presència de Jesús

I en el marc de la confraria voldria referir-me als qui en sou els capdavanters i animadors. El vostre testimoni és valuós i en la mesura que és autèntic, pot esser ben fecund i gratificant: no oblideu que els animadors de la confraria, els responsables, pot ser sou l'únic evangeli que la majoria de confreres estan en condicions de llegir. Que vos vegin contents de la fe i que sabeu distingir el que és important del que no ho és.

Un dels valors més grans de la confraria és saber unir el que no ha d'estar mai separat: la fe i la vida; la cultura i la dimensió religiosa; la litúrgia i les expressions populars. Tot això no té per què donar-se l'esquena. La millor manifestació popular és la que s'abeura en una ferma experiència de fe viscuda, coneguda, celebrada.

De tots aquests valors voldria senyalar-ne dos: en primer lloc la sobrietat. La Setmana Santa mallorquina és sòbria. La seva força, la seva bellesa es fa visible en una expressió autèntica, però contenguda. No necessitam imitar estils i maneres pròpies d'altres sensibilitats culturals, però estranys al nostre tarannà i a la nostra vivència com a poble.

El segon valor de la nostra Setmana Santa és que la passió i la mort de Jesús no estan separades de la seva resurrecció. Mort i resurrecció són inseparables. No ens deixem robar aquesta unitat. Seria el mateix que buidar de contingut el que viurem aquests dies.

Comencem la vivència d'una Setmana Santa nostra i autèntica. Els ulls oberts per veure el pas de Déu que se farà ben present en l'entrega de Jesús. I el cor ardent per sintonitzar amb els seus sentiments.

"Teniu els mateixos sentiments que tenia nostre Senyor Jesucrist" (Filipencs 2,5). Bona Pasqua.

Francesc Munar Servera